BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Mals 217029 25 Pž
Novi Travnik, 18.11.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Alma Islamović, kao članovi vijeća, u parničnom postupku tužioca Javna ustanova „DOM ZDRAVLJA“ Visoko, ulica Branilaca BiH broj 22, zastupan po punomoćnici Demir Ševali, advokatici iz Kaknja, protiv tuženog “Olip Bosna“ d.o.o. za proizvodnju i promet, ulica Tvornička bb, Travnik, zastupan po punomoćnici Mušinović Selmi, advokatskom pripravniku kod Aganović Eldara, advokata iz Sarajeva, radi duga, vrijednost spora 721,60 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 217029 23 Mals od 18.11.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 18.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 217029 23 Mals od 18.11.2024. godine.

Tužilac se odbija sa zahtjevom za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM, kao neosnovanim.

Obrazloženje

Pobijanom prvostepenom presudom odlučeno je :

Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime duga isplati iznos od 721,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.07.2023. godine pa do isplate, kao i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1090,00 KM, sve u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave prepisa presude.
Odbija se tužilac sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u iznosu od 905,70 KM preko dosuđenog iznosa.

Odbija se u cjelosti kao neosnovan zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.523,70 KM.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.Predlaže ovom sudu da preinači prvostepenu presudu i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev ili da istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tužilac osporava navode žalbe u cjelosti i predlaže da sud žalbu tuženog odbije kao neosnovanu a prvostepenu presudu potvrdi, uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH broj: 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba je neosnovana.

Predmet spora je zahtjev tužioca da mu tuženi na ime pruženih zdravstvenih usluga njegovoj zaposlenici Planinčić Belmi, a zbog povrede na radu, isplati iznos od 721,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

U dokaznom postupku pred prvostepenim sudom izvedeni su materijalni dokazi kako je to navedeno u prvostepenoj presudi (druga stranica) i utvrđene su odlučne činjenice.

Među strankama nije sporno da se zaposlenica tuženog Planinčić Belma povrijedila na radnom mjestu, da je tužilac istoj pružio zdravstvene usluge liječenja i hospitalizacije uslijed povrede ruke na radu, kao i da je tužilac tuženom izdao račun koji tuženi nije platio.

Ove činjenice su utvrđene i materijalnim dokazom, pa je tako uvidom u Prijavu o nesreći na poslu od 02.11.2022. godine prvostepeni sud utvrdio da je ista izdata od strane tuženog, da je zaposlenica tuženog Planinčić Belma povrijedila ruku u predjelu prstiju obavljajući poslove i radne zadatke. Takođe je i svjedok Planinčić Belma izjavila da se povreda desila na radu na način da je povrijedila tri prsta ruke, da joj je ukazana medicinska pomoć u Visokom, zatim da je prebačena na liječenje kod tužioca.Nadalje, svjedok Duraković Mahir izjavio je da je u konkretnom slučaju faktura izdata tuženom Olip Bosna d.o.o na ime izvršene usluge, kao i da uplata nije izvršena.Iskaze ovih svjedoka sud je ocijenio vjerodostojnim i u skladu sa izvedenim materijalnim dokazima.

Prvostepeni sud je pravilno primjenio materijalno pravo, pa se pozvao na član 36. tačka 1) i 2) Zakona o zdravstvenom osiguranju (Sl. novine FBiH broj 30/97, 7/02, 70/08 i 48/11) kojim je propisano da kod povreda na radu, ili oboljenja od profesionalne bolesti, osiguranicima se obavezno osigurava zdravstvena zaštita i sprovođenje mjera otkrivanja i sprečavanja povreda na radu i oboljenja od profesionalne bolesti, odgovarajuća medicinska pomoć i pravo na ortopedska pomagala radi liječenja i medicinske rehabilitacije od posljedica povreda na radu i oboljenja od profesionalnih bolesti radi uspostavljanja radne sposobnosti. Članom 81. Zakona o zdravstvenom osiguranju je propisano da za povredu na radu i oboljenja od profesionalne bolesti osiguranika pravno ili fizičko lice osigurava u cijelosti sredstva za ostvarivanje prava iz člana 36. ovog zakona.

Takođe je prvostepeni sud ukazao da je prema članu 6. stav 4. Odluke o neposrednom učešću osiguranih lica u troškovima korištenja zdravstvene zaštite (Službene novine Zeničko-dobojskog kantona 4/05) propisano da za liječenje povreda na radu i oboljenja od profesionalne bolesti, u skladu sa odredbama član 36. i 81. Zakona o zdravstvenom osiguranju, troškove svih vidova i oblika zdravstvene zaštite u cjelini snosi pravno ili fizičko lice kod koga je osigurano lice zaposleno.

Iz Nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Kolenda Sanje od 16.05.2024. godine proizlazi da je tužilac izvršio usluge liječenja zaposlenice tuženog „Olip Bosna“ d.o.o, Planinčić Belme za što je u skladu sa Zakonom izvršio fakturisanje pružene usluge, a u skladu sa Tarifom zdravstvenih usluga u Federaciji BiH.Prvostepeni sud je istom poklonio vjeru s obzirom da je isti sačinjen objektivno i stručno i u skladu sa pravilima struke, pa ga kao takvog prihvata i ovaj sud.

Prema navedenom ispravan je zaključak prvostepenog suda da su tužilac i tuženi u obligacionom odnosu, pa su kao učesnici tog pravnog odnosa dužni da izvršavaju svoje obaveze. Zaključak prvostepenog suda je da je tužilac svoje obaveze izvršio, te radniku i osiguraniku tuženog Planinčić Belmi pružio zdravstvene usluge i za izvršene usluge tuženom ispostavio račun koji tuženi nije platio, a što je u smislu navedenih zakonskih odredbi bio dužan da plati jer se povreda desila na radu. Slijedom toga, tuženi je dužan isplatiti tužiocu novčani iznos koji potražuje u ovoj pravnoj stvari jer je tuženi upravo izdavanjem prijave o nesreći na poslu i pristupanjem radnika na liječenje kod tužioca stupio u obligacioni odnos sa tužiocem, pa je sud pravilno ocijenio kao neosnovan prigovor pasivne legitimacije, sve u skladu sa član 6. stav 4. Odluke o neposrednom učešću osiguranih lica u troškovima korištenja zdravstvene zaštite u vezi sa članom 36. i članom 81. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, kao i članom 17. u vezi sa članom 262. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Sl. list RBiH br. 2/92, 13/93 i 13/94 i Sl. novine FBiH br. 29/03 i 42/11).

U smislu obaveze isplate dugovanog iznosa prvostepeni sud se pozvao na član 17. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima kojim je propisano da su učesnici u obligacionom odnosu dužni da izvrše svoju obavezu i odgovorni su za njeno ispunjenje, kao i član 262. stav 1. istog zakona kojom je propisano da je povjerilac u obaveznom odnosu ovlašćen da od dužnika zahtjeva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.

Članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, propisana je obaveza sudova da obrazlože odluke. Svrha jasnog obrazloženja odluke jeste da se strankama u postupku omogući jednak i pravičan pristup sudu pod čim se podrazumijeva i mogućnost podnošenja pravnog lijeka protiv prvostepene odluke, a drugostepenom omogućava ispitivanje osporene odluke po izjavljenom pravnom lijeku. Nasuprot žalbenim navodima tuženog, prvostepeni sud je dao potpunu i jasnu ocjenu relevantnih dokaza na kojima je zasnovao odluku u ovoj pravnoj stvari i odluku obrazložio na propisani način i u svemu zadovoljava standarde iz citiranih odredaba Zakona o parničnom postupku i Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Članom 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da će se stranci priznati troškovi koji su bili nužni za vođenje postupka. Kako odgovor na žalbu nije obavezna procesna radnja, što proizilazi iz odredbe člana 214. stav 1. istog zakona, sud je dužan u svakom konkretnom slučaju cjeniti da li odgovor na žalbu sadrži činjenične i pravne navode koji su imali odlučni uticaj na odluku po izjavljenoj žalbi, odnosno da je odgovor bio potreban radi zaštite prava stranke, pa ako ocijeni da jeste, stranci će dosuditi troškove za ovu procesnu radnju. Kako odgovor na žalbu nije uticao na odluku ovoga suda, zahtjev tužioca za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan.

Ostale žalbene navode ovaj sud je cjenio, ali nije našao da su od odlučnog značaja, pa ih nije dodatno obrazlagao iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

Prema tome, a budući da ne stoje razlozi povrede odredaba parničnog postupka koji bi bili od uticaja na donošenje drugačije odluke ovog suda, te kako se pobijana presuda temelji na naprijed relevantnim odredbama materijalnog prava, to je valjalo žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu.

Imajući u vidu naprijed navedeno, te da u sporovima male vrijednosti ne može se pobijati presuda iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku), pa kako nije bilo ni povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, to je ovaj sud odlučio kao u izreci presude temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić